pag. 606.

2. Werew kiskas.

Wanaft nõija oajal kui kõiget rahwal leiwa puutus olli, nink säält salwe jo tühjas jäi; ſis olli üks tala-paig selsel mitte leiwäſt puutus ei tule. wai saab eya öö sulaſe tare alusse seldsike terri säſikiwiga jauhma, ja pimehſe walguſes es onna ta sulaſele midägi; ja üks õdr. kui sulane eſi tahtſe pirda ja tuld üttes wõtta, ſis ei lase pereines mitte. ja sellel sõnaste ärä et ta sinnä seldsike mitte tuhja ei pia minemä. ja nii pimehſi saawe ſis eya öö sel sulane seldsike terri jauhma. ja tõsi sais üks wanik säſikiwi sõnest terriga saft ta eya öö sõnesk, aga hunagi otsa ei ea. ſis mõttel sulane gois kuis se wäik olla et se wanik jo üks kõrd tühjas ei. ja sest pääle ei too ma jo kunagi. ja muutaheral saawa ja salwe tuhjas aga sinn ei ja üks wanik wiſjäſt tühjaks kuis ma ammeti siija tuli saaſi tuuma et ſis nättä saaſt mes sinn sõnn. saawas ma jahwa üttes wanika tõust terri.

Ja üttes õdanyu kui tedä pälle jauhma kästi, ſis pand temä pooni pirda järgi sulo ala, ja wõtt ſis peapaga tule nink pooni küttaſaſi ja warjakaupa üttes ja läts ſis seldsike. ja kui ta ja kõra aigo olli jauhnu, ſis wõtt temä ka nõnn tuld üles pulkuse ja kui tuli olli saanu sinnä pääl palama läutadi ſis nägi temä et se wanik kittiab ülewäl üttes puu pääl istuja werew kiskwa ja laſep üks ornaft jongſt terri wakka suistada, ja kui ta sula nõgi ſis wõt tema jee puu minga käſiskiwi ümbre tõmbata, ja andſis kiskale nii kõwa laaſi seni taſõſt, nink üttel, sedawiſi ei tule ma wõimale ilmaski otſa kui ma wõtta ees pioläwwe päält, ja sina puuſtat jalk täſt apuele. nink kui hoop olli saanu ſis olli ka kiskas kadanu ja täſt ärangu es laſe enamp perenes sulaſt seldsike jauhma, ja sulane kittis ka et temä äſjäni wõim ja töö om otſa saanu mida tä pimehſi käſiskiwi kempsin pääl ärä tegemä ilma wasta paarimata.

juttustamä üks wana werew ankeraw, Paija nõilt ellänga saamiſest.

3. Wana Jaltad.

Üks Jaltad ser ja wana aja kroonu temistusen olli olnu. ja nüüd ja se aig täitz sai nink sada aastinä kasti, ja sada tes olli temäl ja se pioras teenisäſt aajaka wõlest ärä länuä ja ta eſis nõtſa ärä, ſiäl sõnn ta ſis eſſi ja tapaſi, aga sedaki es ole nõitta ja midägi ka süwä, nink tühja kõtter kannatada olli lüy wanale mehele ja kui ta jo wäega kõwaste sinnä nõskas taktma ſis nõskas ta wandma. ja üttes, kui wõtter kinniga ja temä teenistuſt, kõtsekõnnemend wiis aastat ol minna tedä teninu ja nüüd ei ole mull mitte palakest liiba mida pruke olſi wõiſi panda, aga tundägeſt rahuminka ole wõinu midägi wõinu wel osta da kui mõtlest wäljäki saaſi, ja temä wandemiſt ja kõwa sõnelemiſt pääle, tulli jäält läbetaſt üttes sinne wana kannu otſa sest üks sinn wonanaar

wällä